

Onder de ketchupwolken

Lees ook van Annabel Pitcher:

Mijn zus woont op de schoorsteenmantel

ONDER DE
KETCHUP
WOLKEN
ANNABEL PITCHER

Vertaald door Ellis Post Uiterweer

moon

© 2012 Annabel Pitcher

Oorspronkelijke titel *Ketchup Clouds*

Nederlandse vertaling © 2014 Ellis Post Uiterweer en
Moon, Amsterdam

Omslagontwerp Leo Nickolls/baqup

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 499 2645 8

ISBN 978 90 499 2648 9 (e-book)

NUR 285/302

www.uitgeverijmoon.nl

Moon is een imprint van Dutch Media Books bv

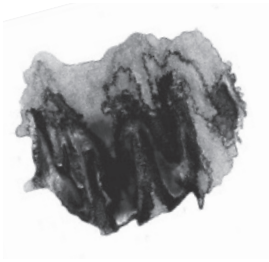

Voor mijn echtgenoot en beste vriend S.P.,
Met al mijn liefde en hartgrondige dank

Wat was het stom en dom – maar ook o zo leuk!
– Robert Browning, *Confessions*

Fictiepad 1

Bath

1 augustus

Beste meneer S. Harris,

Let alstublieft niet op de rode jam linksboven. Het is jam, geen bloed, hoewel ik niet denk dat ik u het verschil daartussen hoeft uit te leggen. Het is niet de jam van uw vrouw die de politie op uw schoen aantrof.

De jam linksboven komt van mijn boterham. Zelfgemaakte frambozenjam. Door mijn oma gemaakt. Ze is al zeven jaar dood, en het laatste wat ze deed was jam maken. Zo'n beetje. Als je niet let op de weken dat ze in het ziekenhuis lag aan van die hartdingen die *pieppiep* doen als je geluk hebt, en *pie-ie-ie-iep* als je pech hebt. Zo klonk het zeven jaar geleden in die ziekenhuiskamer. *Pie-ie-ie-ie-iep*. Mijn zusje werd een halfjaar later geboren en mijn vader vernoemde haar naar oma: Dorothy Constance. Toen mijn vader uit de rouw was, besloot hij die naam korter te maken. Mijn zusje is rond en klein, daarom noemen we haar Dot.

Mijn andere zusje, Soph, is tien. Allebei hebben ze lang blond haar, groene ogen en puntige neusjes, maar Soph is lang en dun en heeft een donkerder huid, alsof Dot uitgerold is en tien minuten in de oven heeft liggen bakken. Ik ben heel anders. Bruin haar. Bruine ogen. Gemiddeld van lengte. Gemiddeld van gewicht. Heel gewoon, eigenlijk. Als je naar me keek, zou je nooit mijn geheim kunnen raden.

Uiteindelijk had ik moeite om de boterham naar binnen te krijgen. De jam was niet bedorven of zoiets, want in een gesteriliseerde pot blijft jam jarenlang goed. Althans, dat zegt mijn vader wanneer mijn moeder haar neus ervoor optrekt. Haar neus is ook puntig. Haar haren hebben dezelfde kleur als die van mijn zusjes, maar het hare is korter en heeft golfjes. Dat van mijn vader is net als het mijne, maar dan met een beetje grijs boven zijn oren, en hij heeft iets wat heterochromia heet, en dat betekent dat zijn ene oog bruin is en het andere niet. Als buiten de zon schijnt, is het blauw, maar bij bewolkt weer is het grijs. De hemel in een oogkas, zei ik een keer, en toen kreeg mijn vader kuiltjes precies midden in zijn wangen. Ik weet niet of dit allemaal er iets toe doet, maar ik dacht dat het goed was om u een beeld van mijn familie te geven voordat ik u vertel wat ik te vertellen heb.

Want ik ga het vertellen. Ik zit niet voor de lol in het schuurtje. Het is er hartstikke koud, en mijn moeder zou me vermoorden als ze wist dat ik niet in bed lag, maar het is een goede plek om deze brief te schrijven, verborgen achter een paar bomen. Vraag me niet wat

voor soort bomen, maar ze hebben grote bladeren die ruisen in de wind. *Sjwie-iesj*. Eigenlijk klinkt het helemaal niet zo.

Er zit jam aan mijn vingers, daardoor is mijn pen plakkerig. Dat zijn de snorharen van mijn katten vast ook. Lloyd en Webber mauwden alsof ze niet echt konden geloven dat ze zo boften toen er ineens een boterham uit de lucht kwam vallen – die had ik over de heg gegooid. Ik had geen honger meer. Om heel eerlijk te zijn had ik om te beginnen al geen honger, ik maakte die boterham alleen maar om het schrijven van deze brief uit te stellen. Dat bedoel ik niet beledigend, meneer Harris. Het is alleen zo moeilijk. En ik ben moe. Ik heb vanaf 1 mei eigenlijk niet meer echt geslapen.

Er is geen gevaar dat ik hier in slaap sukkel. Een doos vol tegels prikt in mijn benen, en het tocht onder de deur door. Ik moest maar eens opschieten, want ik heb de pech dat de batterijen in mijn zaklantaarn het bijna begeven. Ik hield hem eerst tussen mijn tanden, maar daar gingen mijn kaken pijn van doen, dus nu ligt hij bij een spinnenweb op de vensterbank. Normaal gesproken zit ik niet in het schuurtje, en zeker niet om twee uur 's nachts, maar vannacht is de stem in mijn hoofd een stuk harder dan ooit. De beelden zijn ook echter, en mijn hart gaat verschrikkelijk tekeer; als mijn hart aan zo'n ding in het ziekenhuis zat, zou dat vast kapotgaan van het snelle bonken.

Toen ik uit bed kwam, plakte het bovenstuk van mijn pyjama aan mijn rug, en mijn mond was droger dan

een woestijn. Dat was het moment dat ik uw naam en adres in de zak van mijn badjas stopte en op mijn tenen naar buiten sloop, en nu zit ik hier tegenover al dit onbeschreven papier, vastberaden u mijn geheim te vertellen maar niet zeker van hoe ik het onder woorden moet brengen.

Met de mond vol tanden, of met mijn tong in de knoop, maar dan in zo'n ingewikkelde knoop die alleen scouts kennen. Scouts en die man van de tv – u weet wel, die met dat woeste haar die survivalprogramma's maakt en dan midden in het oerwoud in een boom slaapt en voor het ontbijt slangen eet. Nu ik erover nadenk, vermoed ik dat u vast geen flauw benul hebt van waarover ik het heb. Hebt u wel een tv in de dodencel, en kijkt u dan naar onze tv of alleen naar de Amerikaanse?

Vragen stellen heeft waarschijnlijk geen zin. Zelfs als u van plan was terug te schrijven, want het adres bovenaan klopt niet. Er bestaat hier geen Fictiepad, dus, meneer Harris, denk maar niet dat u uit de gevangenis kunt ontsnappen en zomaar hier voor de deur kunt staan omdat u helemaal uit Texas bent komen liften en op zoek bent naar een meisje dat... Nou, laten we maar zeggen dat ik Zoe heet.

Ik heb uw gegevens gevonden op een website over terdoodveroordeelden, en die website heb ik gevonden vanwege een non. Nooit gedacht dat ik ooit zoiets zou schrijven, maar mijn leven verloopt dan ook niet helemaal zoals gedacht. Er was een foto van u waar u vriendelijk op keek voor iemand in een oranje overall

met een kaalgeschoren hoofd, een bril met dikke glazen en een litteken over de wang. Uw profiel was niet het eerste dat ik aanklikte. Er zijn honderden criminelen die graag een *penpal* willen. Honderden. Maar u sprong eruit. Al dat gedoe over uw familie die niets meer met u te maken wil hebben, zodat u al elf jaar geen post meer had ontvangen. Al dat gedoe over uw schuldgevoelens.

Niet dat ik in God geloof, maar ik ben wel gaan biechten om van mijn schuldgevoelens af te komen, nadat ik drie keer op Wikipedia had gecontroleerd of de priester echt niks aan de politie mocht verklappen. Maar toen ik in dat hokje zat en het silhouet van de priester door het raster zag, kon ik geen woord meer uitbrengen. Daar stond ik op het punt iets op te biechten aan een man die zijn hele leven nooit iets verkeerd heeft gedaan, afgezien misschien van een extra slokje wijn uit de communiebeker. Tenzij hij zo'n priester was die met kinderen hantest, in welk geval hij alles over zondigen zou weten, maar ik wist dat niet zeker, dus wilde ik liever geen risico lopen.

U bent veel veiliger. En om heel eerlijk te zijn doet u me aan Harry Potter denken. Ik kan me niet herinneren wanneer het eerste deel verscheen, of dat voor of na uw rechtszaak wegens moord was, maar in elk geval, voor als u in de war bent geraakt: Harry Potter heeft een litteken en een bril, en u hebt een litteken en een bril, en hij kreeg ook nooit post. Maar toen kreeg hij ineens een geheimzinnige brief waarin stond dat hij een tovenaars was, en zijn leven veranderde wonderbaarlijk.

Nu leest u dit waarschijnlijk in uw cel en denkt u: krijg ik nou ook te horen dat ik tovenaarskrachten heb? En als ik moet afgaan op de website, stelt u zich vast voor dat u elke steekwond van uw vrouw heelt. Nou, sorry dat ik u teleur moet stellen en zo, maar ik ben een gewoon tienermeisje, geen schoolhoofd van een Hogeschool voor Hekserij en Hocus Pocus. Maar geloof me, als deze pen een toverstok was, dan gaf ik u de tovenarij om uw vrouw weer levend te maken, want dat is iets wat we gemeen hebben.

Ik weet hoe het is.

De mijne was geen vrouw. De mijne was een jongen. En ik heb hem vermoord, drie maanden geleden precies.

Wilt u het ergste weten? Ik kwam ermee weg. Niemand is erachter gekomen dat ik er verantwoordelijk voor ben. Niemand heeft ook maar het flauwste benul, en ik loop vrij rond en zeg de juiste dingen en doe de juiste dingen, maar vanbinnen lijk ik wel te gillen. Ik durf het mijn moeder, mijn vader of mijn zusjes niet te vertellen, want ik wil niet dat mijn familie me niet meer wil kennen en ik wil niet naar de gevangenis, ook al verdien ik het. Dus, meneer Harris, ziet u, ik ben niet zo dapper als u, dus voel u niet al te rot als u de dodelijke injectie moet halen, waar ik me toch geen zorgen over zou maken, want toen mijn hond moest inslapen zag het er allemaal heel vredig uit. Op de website staat dat u het zichzelf nooit zult vergeven, maar in elk geval weet u nu dat er mensen op de wereld zijn die slechter zijn dan u. U was zo dapper om uw fout op te biechten, maar ik

ben te laf om in een brief te onthullen wie ik in werkelijkheid ben.

Dus ja, u mag me Zoe noemen. En laten we net doen of ik in het westen van Engeland woon, weet ik veel, ergens in de buurt van Bath. Dat is een oude stad met oude gebouwen en in het weekend hartstikke veel toeristen die vanaf de brug foto's maken. Al het andere wat ik schrijf is helemaal waar.

Van

Zoe

Fictiepad 1

Bath

12 augustus

Beste meneer Harris,

Als u deze envelop hebt geopend, denk ik dat u geïnteresseerd bent in wat ik te zeggen heb. Dat is fijn, maar ik vat het niet te veel als een compliment op omdat, laten we wel wezen, u zich vast suf verveelt in die cel met niks anders te doen dan gedichten schrijven, die overigens erg goed zijn, vooral dat sonnet over dodelijke injecties. Die heb ik op uw profiel gezien, en van dat ene over theater werd ik verdrietig. Ik durf te wedden dat u geen idee had dat toen Dorothy over de gele straatweg liep, u in de volgende achtenveertig uur een moord zou plegen.

Gek dat ik dat allemaal kan schrijven vrijwel zonder dat ik met mijn ogen hoeft te knippen. Het zou anders zijn als ik niet ook een moord had gepleegd. Daarvoor zou ik u nog niet met een stok hebben aangeraakt, maar nu zitten we in hetzelfde schuitje. Precies hetzelfde schuitje. U hebt iemand vermoord van wie u

werd verondersteld te houden, en ik heb iemand vermoord van wie ik werd verondersteld te houden, en allebei begrijpen we de pijn, de angst, het verdriet, de schuldgevoelens en alle andere honderden gevoelens die niet eens een naam hebben.

Iedereen denkt dat ik rouw; daarom stellen ze niet te veel vragen als ze me zien, bleek en mager, met wallen onder mijn ogen en vette, ongekamde slierten haar. Laatst dwong mijn moeder me mijn haar te laten knippen. Bij de kapper keek ik naar de andere klanten en vroeg me af hoeveel van hen ook een groot geheim hadden, want de non had gezegd dat niemand perfect is en dat in iedereen goed en kwaad schuilt. In iedereen. Zelfs in mensen van wie je niet verwacht dat ze een duistere kant hebben, zoals Barack Obama of presentatoren van kinderprogramma's. Ik doe mijn best me dat te herinneren wanneer de schuldgevoelens te erg worden om te kunnen slapen. Vanavond ging dat niet, dus hier ben ik weer, en het is nog net zo koud, maar deze keer heb ik een oud jasje van mijn vader tussen de kier onder de deur geschoven.

Ik weet niet meer hoe de non heette, maar ze had zo'n krentengezicht dat je je nog kunt voorstellen als druif omdat er onder al die rimpels nog iets van schoonheid school. Een week voor de zomervakantie kwam ze bij ons op school om iets te vertellen over de doodstraf. Ze sprak met zo'n zachte, een beetje bibberige stem, maar ze had iedereen's aandacht. Zelfs die van Adam. Gewoonlijk zit hij op zijn stoel te wippen en gooit hij pennen naar meisjes, maar op die dag hoefden we geen

capuchon op omdat niemand iets deed wat hij beter niet kon doen, en we keken allemaal met grote ogen naar deze bejaarde vrouw die ons vertelde over haar werk om de doodstraf af te schaffen.

Ze had veel gedaan. Petities opgesteld, artikelen in kranten geschreven en brieven aan criminelen, die hadden teruggeschreven en van alles en nog wat hadden bekend. 'Zoals misdaden en zo?' vroeg iemand. De non knikte. 'Soms. Iedereen verdient het om gehoord te worden.'

En toen kreeg ik het idee, gewoon tijdens de godsdienstles, terwijl de non nog veel meer vertelde wat ik me niet meer kan herinneren. Zodra ik thuis was, rende ik de trap op naar de studeerkamer, zonder mijn schoenen uit te trekken, al had mijn moeder net beige tapijt laten leggen. Ik zette de computer aan en vond de website *Death Row*, en ik zette een vinkje in het vakje waarbij stond: Ja, ik ben 18. Ondanks mijn leugen bleef de computer het doen, en er ging ook geen alarm af. Ik ging meteen naar de database van criminelen die wilden corresponderen, en daar was u, meneer Harris, de tweede man van links in de derde rij op de vierde pagina, alsof u erop wachtte mijn verhaal te horen.

DEEL I

Het is niet de allerorigineelste titel, maar dit gaat over het ware leven; het is geen fictie, en dat ben ik niet gewend. Meestal schrijf ik fantasy, en in het geval u het zich afvraagt, mijn beste verhaal is *Bizzel het Bazzelbeest*,

en dat gaat over een beestje met blauw bont dat in een pot witte bonen met tomatensaus woont, achter in een keukenkastje. Hij woont daar al jaren, maar op een dag heeft een jongetje dat Mod heet (eigenlijk heet hij Dom, maar hij is dol op spiegelbeelden) zin in witte bonen met tomatensaus, dus maakt hij de pot open, laat alles eruit lopen en dan valt Bizzel op een bordje dat in de magnetron kan.

Meneer Harris, ik heb geen flauw benul hoe lang u al gedichten schrijft, maar ik heb al schrijfster willen zijn sinds ik een boek over De Vijf heb gelezen voor mijn allereerste boekverslag op de basisschool. Ik gaf dat boek een 9 omdat er een spannend avontuur in zat en ze op het laatst de schat vonden, maar er zat ook iemand in die George heette en die een soort travestiet was die met haar hond praatte, dus toen ging er een halve ster af omdat het niet realistisch was.

Er schijnen nu een hoop sterren door het raam, en die zijn allemaal heel helder. Misschien geven aliens de Aarde een geweldige beoordeling, en dat toont maar weer eens aan dat ze er niks van weten. Het is buiten heel stil, alsof de wereld de adem inhoudt en wacht tot dat ik verderga met het verhaal, en waarschijnlijk zit u ook met ingehouden adem te wachten, dus vooruit dan maar.

Het begon allemaal een jaar geleden met een onverwacht telefoontje. Vorig jaar augustus had ik een hele week moed verzameld om mijn moeder te vragen of ik zaterdagavond naar een feest mocht. Het was geen

gewoon feest; het werd gegeven door Max Morgan, en iedereen was uitgenodigd om te vieren dat de zomer voorbij was en we een paar dagen later weer naar school moesten. Helaas was er minder dan één procent kans dat mijn moeder me liet gaan, omdat ik toen niets van haar mocht, zelfs niet met Lauren in de stad gaan shoppen, omdat ze bang was dat ik zou worden ontvoerd en mijn huiswerk niet zou maken.

We mochten ons thuis niet aan klusjes onttrekken, ook al had mijn moeder haar baan als advocaat opgezegd toen Dot nog klein was. Ze was een ziekelijk kind, aldoor maar ziekenhuis in, ziekenhuis uit, dus was het een heel werk om voor haar te zorgen. Mijn moeder was er wanneer ik wakker werd om te vragen wat ik die dag op school voor les had, en ze was er wanneer ik thuiskwam om mijn huiswerk te controleren. En verder deed ze huishoudelijke klussen. Doordat we in een groot huis woonden, was het lastig om alles brandschoon te houden, maar het lukte mijn moeder dankzij een strak rooster. Wanneer ze naar het journaal keek, vouwde ze ondertussen de was en zocht sokken bij elkaar, en wanneer ze zich in bad zou moeten ontspannen, poetste ze de kraan op met een waslapje om die te laten glanzen. Ze kookte ook veel, altijd met de beste ingrediënten. De eieren moesten vrije uitloop zijn, de groente biologisch, en de koe had in de Hof van Eden moeten grazen, of ergens anders zonder vervuiling en chemicaliën, zodat het vlees niet was aangetast door iets waar we ziek van konden worden.

Meneer Harris, ik hoop dat u het niet erg vindt, maar ik heb uw moeder gegoogeld (zonder succes) om uit te

zoeken of ze streng was, u erg uw best op school liet doen, beleefd liet zijn tegen oudere mensen, waarschuwde voor problemen en u uw groente liet opeten. Ik hoop van niet. Het zou zonde zijn als u uw tienerjaren had besteed aan op broccoli kauwen nu u in een cel zit met nauwelijks enige vrijheid. Ik hoop dat u gek deed, zoals in uw blootje door de tuin van de burens rennen omdat iemand u had uitgedaagd, zoals gebeurde op het feestje voor Laurens veertiende verjaardag, nadat ik vroeg naar huis was gegaan. Toen Lauren het me op school vertelde, trok ik een gezicht alsof ik boven zulk onvolwassen gedrag stond. Maar toen de geschiedenisleraar zei dat we moesten ophouden met fluisteren en naar het werkblad kijken, zag ik geen Joden maar op en neer wippende tietes in het maanlicht.

Ik had er schoon genoeg van dat ik alles miste. Ik had er schoon genoeg van om naar hun verhalen te luisteren. En ik was jaloers, echt hartstikke jaloers, dat ik zelf niks te vertellen had. Dus toen ik werd uitgenodigd voor het feest van Max, nam ik me voor mijn moeder om toestemming te vragen op zo'n manier dat ze niet kon weigeren.

Zaterdagochtend lag ik in bed te overdenken hoe ik mijn vraag zou verwoorden voordat ik in de bibliotheek moest beginnen met voor £ 3,50 per uur boeken in de kast te zetten. Dat was het moment dat de telefoon ging. Aan de stem van mijn vader hoorde ik dat er iets ergs was, dus kwam ik uit bed en ging de trap af in mijn ochtendjas, precies dezelfde als die ik nu aanheb, met rode en zwarte bloemetjes en kant bij de mouwen. Even later sprong mijn

vader in de BMW, nog voordat hij had ontbeten, en mijn moeder rende achter hem aan met een schort voor en gele huishoudhandschoenen aan haar handen.

‘Je hoeft er niet nu meteen heen,’ zei ze, en meneer Harris, nu we bij echte gesprekken komen, schrijf ik die maar netjes met aanhalingstekens, want dan is het voor u makkelijker te lezen. Uiteraard herinner ik me niet woordelijk wat iedereen zei, dus paraphraseer ik een beetje, en al het saaie laat ik weg, zoals opmerkingen over het weer.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg ik terwijl ik in het portiek stond met waarschijnlijk een bezorgde uitdrukking op mijn gezicht.

‘Eet ten minste eerst een geroosterd boterhammetje, Simon.’

Mijn vader schudde zijn hoofd. ‘We moeten nú gaan. We weten niet hoe lang hij nog heeft.’

‘We?’ vroeg mijn moeder.

‘Je gaat toch mee?’

‘Even denken...’

‘Misschien heeft hij geen even! We moeten nú gaan.’

‘Als je vindt dat je moet gaan, hou ik je niet tegen, maar ik blijf hier. Je weet wat ik vind van...’

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg ik weer. Harder, deze keer. En met waarschijnlijk een nog bezorgdere uitdrukking op mijn gezicht. Niet dat het mijn ouders opviel.

Mijn vader wreef over zijn slapen, en zijn vingers maakten rondjes in zijn grijze stukken haar. ‘Wat moet ik na al die tijd tegen hem zeggen?’

Mijn moeder trok een gezicht. ‘Ik zou het niet weten...’

‘Waar hebben jullie het over?’ vroeg ik.